

Side stærkere og stærkere Klager over Forholdene. For det første ere heller ikke Kystejerne tilfredse med det nuværende Strandsyn. De paastaa nemlig, at Strandsynsmændene ikke ere i Besiddelse af de Kundskaber og den Dygtighed, som høre til for at etablere et virkeligt forsvarligt Strandsyn, navnlig anke de over, at i de senere Tider, hvor Stenfiskeri, Grusgravning og Sandgravning har udviklet sig i høj Grad, saaledes at den drives med særlig dertil byggede Skibe, der udføre Arbejdet ved Dampkraft, ere de Regter, der følges af Kystsynsmændene aldeles ikke fyldestgørende. Saadanne Skibe kunne nemlig langs med Kysten i temmelig stor Afstand derfra grave indtil 24 Fod dybe Render, hvorved der fremkaldes et saadant Bølgeslag ved Kysten, at Fredningen der bliver betydningsløs, og det har da ogsaa vist sig ved Stormfloden den 5te December sidste Aar her i Sundet, at de Beskyttelsesmidler ved Anlæg af Stenglaciser, Bolværker og sligt, som Kystejerne have anvendt, ere blevene underminerede og bortskyllede. Endvidere bemærkes det fra Kystejernes Side, at den Beskyttelse, der ydes dem paa den nuværende Maade, ikke er tilstrækkelig. Den Omstændighed nemlig, at Kystfredningen skal søges af den enkelte Kystejers paa hans Lod, medfører, at den hele Foranstaltning meget ofte bliver fuldstændig ørkesløs. Det kan meget vel gaa an i Tilfælde, hvor en Mand ejer milelange Kyststrækninger, men hvor Forholdet er det, at Kysten ejes i smaa Strækninger af forskellige, kan det ikke nytte, at der nedlægges Forbud, medmindre den enkelte kan faa alle de andre med, og det kan han meget ofte ikke.

Nu har man ved det foreliggende Lovforslag søgt at raade Bod paa disse Mangler, men efter Flertallets Mening har man ikke været heldig i saa Henseende, idet de Bestemmelser, der ere truffene, ikke ere fyldestgørende. For det første lader man hele den nuværende Ordning med at erhverve Strandsyn gennem de ansatte Strandsynsmænd af hver enkelt Lodsejer blive bestaaende. En af de allervæsentligste Mangler, der er anket over, bliver altsaa i Virkeligheden ikke afhjulpen, den nemlig, at det er den enkelte Mand, der skal søge sin Kyst fredet og anvende Bekostning derpaa, og naar det saa kommer til Stykket, viser det sig maaske, at hele Foranstaltningen ikke har været til nogen Nytte, fordi Nabokyststrækningen ikke er fredet, og Bølgeslaget paa Kysten derfor er lige

stærkt. Dernæst er det en Mangel ved det foreliggende Lovforslag, at der til den Ordning, det lader bestaa efter den ældre Lov, er knyttet Virkninger, som ere af en helt anden Karakter end den Ordning, der finder Sted med Hensyn til Fredningen, idet der nemlig til Bestemmelsen om, at det paahviler den private at frede Kysten, knytter Forskriften om, at det er det offentlige, der derefter skal sørge for, at Fredningen bliver overholdt. Det er i flere Retninger uheldigt og kan blandt andet føre til, at den Mand, som har fredet sin Kyst og saa opdager, at han ingen Nytte har af Fredningen, ikke kan blive af med den, i alt Fald ikke før efter en Aarrække og maa vedblive paa egen Bekostning at opretholde en Fredning, som han ingen Nytte har af. Dernæst er der ikke givet tilstrækkelige Bestemmelser til at sikre, at det offentlige virkelig kan komme til at tage sig af Kystfredningens Overholdelse. Det bliver i Virkeligheden ved at være den gamle Regel, der er gældende, at vil en Mand have fredet paa sin Kyst, skal han selv passe paa, de Folk, der fiske efter Sten, Sand og Grus, og faar ingen Hjælp til at faa fat paa dem, hvilket sidste jo er en overmaade vanskelig Sag, da de selvfølgelig sørge for at komme af Vejen, saa snart nogen vil forsøge paa at gribe dem.

Flertallet er derfor af den Mening, at skal man komme til en virkelig effektiv Ordning, som baade Kystejerne og Fiskerne kunne være tilfredse med, maa man gøre Skridtet fuldt ud og paalægge Staten at sørge for at frede Kysten. Vi tro nu ogsaa i Virkeligheden, at det er den Regel, der bundt i Sagens Natur. Forholdet er jo nemlig det, at Staten har Raadighed over Søterritoriet, derunder ogsaa indbefattet Forstranden lige ind til Havstokken. Men naar det er Tilfældet, mene vi, at saa er det ogsaa Statens Pligt ikke at give Tilladelse til Foretagender paa Søterritoriet, som blive Kystejerne til Skade. Den maa sætte Grænser for, hvor vidt de paagældende maa komme, og maa sørge for, at de satte Grænser respekteres. Det er noget, som Kystejerne efter vor Formening have Krav paa, ligesom de have Krav paa, at deres Naboer paa Landet skulle sørge for, at der ikke sker noget paa deres Ejendomme, som kan virke ruinerende paa deres Ejendomme. Vi antage saaledes, at det er Staten, der bør tage denne Sag i sin Haand, og vi skønne ikke, at det kan være forbundet med saa overordentlige Vanskeligheder. Det kan jo f. Eks. ske ved, at man gennem Landvæsens-